

Emilia Flodström

VALOKUVAUSPROJEKTI THAIMAAN KATUELÄIMISTÄ JA
ELÄINJÄRJESTÖISTÄ

Viestinnän koulutusohjelma
2015

VALOKUVAUSPROJEKTI THAIMAAN KATUELÄIMISTÄ JA
ELÄINJÄRJESTÖISTÄ

Flodström, Emilia
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelma
Toukokuu 2015
Ohjaaja: Merimaa, Henry
Sivumäärä: 48
Liitteitä: 1

Asiasanat: valokuvaus, katueläimet, eläinjärjestöt, Thaimaa

Tässä opinnäytetyössä käsiteltiin katueläinkuvausta, katueläimiin liittyviä kulttuurillisia käytöstapoja, ongelmia ja ratkaisuja sekä katueläinjärjestöjen toimintaa Thaimaassa. Työn toiminnallinen osa, valokuvaaminen, toteutui yhteistyössä Thaimaan katueläinjärjestöjen ja paikallisten eläintenystävien kanssa. Projektin valokuvat käsittelivät eläinsuojissa, kaduilla ja muualla luonnossa eläviä kissoja ja koiria.

Työn tarkoituksena oli lisätä tietoisuutta Thaimaan katueläintilanteesta ja esittää keinoja, joilla eläimiä voitaisiin auttaa. Lisäksi tavoitteena oli tuoda esiin uusi eläinkuvauksen muoto: katueläinkuvaus. Joitakin ottamiani valokuvia käytettiin työssä esimerkkeinä ja havainnollistavina kuvina. Loput ottamistani kuvista julkaistiin työn liitteissä.

Työn lopputuloksena saatiin 66 valokuvaa, jotka lahjoitetaan eläinjärjestöjen käyttöön. Näiden valokuvien avulla joidenkin eläinten adoptiomahdollisuudet toivottavasti nousevat. Lisäksi työn julkaisulla lisätään tietoisuutta Thaimaan katueläintilanteesta ja eläimille voidaan saada lisää tukijoita.

PHOTOGRAPHY PROJECT OF STREET ANIMALS AND ANIMAL ORGANIZATIONS IN THAILAND

Flodström, Emilia

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Media and Communications

May 2015

Supervisor: Merimaa, Henry

Number of pages: 48

Appendices: 1

Keywords: photography, street animals, animal organizations, Thailand

The purpose of this thesis was to study street animal photography, cultural manners, problems and solutions regarding street animals and animal organizations' operations in Thailand. The functional part of this work, photography, was achieved by co-operating with street animal organizations and animal lovers in Thailand. The photographs in this work consists of cats and dogs living in animal shelters, streets and in nature.

The objective of this work was to increase awareness about the street animal situation in Thailand and offer ways to help these animals. The purpose was also to introduce a new form of animal photography: street animal photography. I have used some of my photos as examples and as illustrative pictures in this work. The rest of my photos were published in the appendices of this work.

The final result of this work was 66 photographs that are donated to the use of animal organizations. With the help of the photographs and this report the chances of some animals getting adopted might increase. Also, by publishing this work Thailand's street animal situation will get more awareness and the animals might gain more supporters.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	KATUELÄIMET	6
2.1	Katukoirat-ja-kissat.....	6
2.2	Katueläimistä johtuvat ongelmat Thaimaassa	9
2.3	Katueläinten elinolosuhteet.....	12
2.4	Eläinten kohtelu	13
2.4.1	Laki ja suojele	17
2.4.2	Koiran-ja kissanlihakauppa	18
2.5	Katueläinongelmien ratkaisut	19
3	ELÄINJÄRJESTÖT	21
3.1	Care for Dogs.....	21
3.2	Soi Dog Foundation	26
4	KATUELÄINTEN JA ELÄINJÄRJESTÖJEN TUKEMINEN	27
5	VALOKUVAUSPROJEKTI.....	28
5.1	Projektin esittely ja tavoite.....	28
5.2	Lemmikkikuvaus ja katueläinkuvaus.....	29
5.3	Valmistautuminen	30
5.4	Lähestyminen.....	33
5.5	Kuvausolosuhteet.....	37
5.6	Katueläinkuvauksen eettisyys	41
5.7	Tekniset ominaisuudet	43
6	YHTEENVETO	47
	LÄHTEET.....	48
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

Thaimaan katueläintilanne on kiinnostanut minua siitä saakka kun vaihto-opiskelin Bangkokissa vuoden 2013 syksyllä. Huomasin kaduilla useita koiria ja kissoja jotka näyttivät eläneen rankan elämän, mutta vaikuttivat kuitenkin hyvinvoivilta ja tyytyväisiltä. Otin selvää erilaisista suojakodeista ja organisaatioista Thaimaassa jotka työskentelevät eläinten hyväksi ja totesin niitä olevan yllättävän paljon. Siitä sainkin idean opinnäytetyöhöni: haluan tutkia Thaimaan katueläintilannetta ja levittää sanaa koirien ja kissojen tilanteesta. Tavoitteenani on saada eläinjärjestöille ja eläimille lisää tukijoita Suomesta ja muualta maailmasta. Haluan kertoa ihmisille miten katueläimet Thaimaassa elävät, miten paikalliset niihin suhtautuvat ja millä tavoin eläimiä voi auttaa myös ulkomailta käsin. Helpoin tapa tuoda tilanteen todellisuus esiin onkin mielestäni valokuvien avulla, sillä kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Ryhdyin valokuvaamaan eläimiä aina kun näin niitä kaduilla, puistoissa ja eläinsuojissa.

Keskityn opinnäytetyössäni kissoihin ja koiriin sillä ne ovat monelle tuttuja eläinlajeja, niitä kohtaan on helpompi tuntee sympatiaa ja minulla on kokemusta niiden kanssa työskentelystä. On mielestäni mielenkiintoista kuinka kissat ja koirat nähdään Suomessa lemmikkeinä ja perheenjäseninä, joista huolehditaan kuin omasta lapsestaan ja Thaimaassa ne ovat taas enemmänkin työkavereita. Lemmikit elävät Suomessa yleensä pitkän ja laadukkaan elämän, Thaimaassa asiat ovat usein toisin. Vertailen Suomea ja Thaimaata kissojen ja koirien kohtelussa ja kerron miten erilainen kulttuuri vaikuttaa näiden eläinten elinoloihin. Olemme Suomessa tottuneet siihen että kissat ja koirat ovat sisälemmikkejä eikä niitä näe lähes koskaan vapaana kaduilla. Kodittomat eläimet säilytetään turvassa eläinkodeissa ja ne usein löytävätkin vanhan tai uuden omistajan. Thaimaassa eläimet asuvat kuitenkin kaupungeissa yhdessä ihmisten ja vilkkaan liikenteen kanssa ja jotenkin ne silti selviävät.

Opinnäytetyöni raporttiosassa kerron Thaimaan kissojen ja koirien alkuperästä, niiden elinoloista ja miten Thaimaan kulttuurissa ne nähdään. Tuon esiin vaikeitakin asioita eläinten ja ihmisten yhteiselosta, mutta pohdin myös tilanteen ratkaisuja.

Kerron hieman omista kokemuksistani eläinten kanssa toimimisesta Thaimaassa ja miten opinnäytetyöni tärkein osa, valokuvaaminen, tapahtui käytännössä. Haluan tuoda esille lemmikkikuvauksen ja katueläinkuvauksen eroja. Kerron valokuvauksen teknisistä puolista ja käytän joitain ottamiani valokuvia esimerkkeinä esim. kuvakulmista ja eläinten elinoloista kertoessani. Valokuvausprojektini muut kuvat löytyvät tämän työn liitteistä (Liite 1).

Kuvaustilanteissa en johdatellut tai liikutellut eläimiä vaan annoin niiden elää omaa elämäänsä jota valokvasin. Halusin valokuvissa tuoda esille mahdollisimman todenmukaisen tunnelman tallentaen eläinten luonteita, tunteita ja reaktioita. Tavoitteenani ei ollut saada täydellisiä valokuvia vaan dokumentoida koirien ja kissojen jokapäiväistä elämää Thaimaassa. Valokuvausprojektissa työskentelin yhteistyössä eläinjärjestöjen, tavallisten Thaimaan kansalaisten sekä vapaaehtoistyöntekijöiden kanssa. Projektin aikana julkaisin valokuviani nettiblogissani, jossa sain myös hyvää palautetta lukijoiltani.

2 KATUELÄIMET

2.1 Katukoirat-ja-kissat

Käytän opinnäytetyössäni usein sanaa katueläin, katukoira ja katukissa. Näillä sanoilla tarkoitan eläintä joka elää vapaana kaduilla, rannoilla tai missä tahansa alueella jossa on myös ihmisasutusta. Katueläimellä ei ole varsinaista omistajaa mutta sillä saattaa olla satunnaisia ruokkijoita.

Katukoirien määrä Bangkokissa vaihtelee 120 000 ja 300 000 välillä, tarkkaa lukumäärää on vaikea määrittellä. Koirat ovat yleensä sekarotuisia, mutta puhdasrotuisiakin koiria on, kuten esim. kultaisianoutajia, saksanpaimenkoiria ja terriereitä. Sekarotuisien koirien alkuperäinen rotu on usein sama: Thai Ridgeback, Thaimaasta lähtöisin oleva keskikokoinen koira jota käytettiin metsästys-vartiointi-ja seurakoirana. (Suomen Kennelliitto ry 2005) Huomasinkin useissa katukoirissa Thai

Ridgeback-rodulle tyypillisiä piirteitä kuten pystyt korvat, lyhyt karva ja selässä vastakarvaan muodostuva kuvio.

Katukoirat käyttäytyvät eri tavoin riippuen niiden asuinalueesta. Kaupunkialueilla oleskelevat koirat ovat valppaita, ne välttelevät ihmisiä ja havittelevat ruokaa ravintoloiden nurkilla. Saarilla ja rannoilla elävät koirat ovat lähinnä vahtikoiria. Jokaisella on oma tarkka reviirinsä, yleensä pieni ranta tai osa isompaa rantaa jota ne suojelevat päivän jokaisena tuntina. Koirat ilmoittavat tuntemattomien ihmisten ja eläinten tulosta haukkumalla. (Kuva 1.) Huomasin rannalla elävien koirien olevan huomattavasti terveempiä kaupunkikoiriin verrattuna. Tutkiessani asiaa huomasin rantakoirien pulahtavan meriveteen useamman kerran päivässä joka selvästi pitää niiden turkin paremmassa kunnossa. Lisäksi ne ovat usein jonkun ihmisen suojatteja ja niitä ruokitaan laadukkaammalla ruoalla vaihtokauppana alueen vahtimisesta. Saarilla on myös huomattavasti vähemmän liikennettä joten koirilla on pienempi mahdollisuus joutua onnettomuuteen. Kaupunkikoirilla sen sijaan on lähes jokaisella jokin liikenteestä johtuva vamma sillä taksi- ja moottoripyöräkuljetit eivät usein väistä kaduilla makaavia tai teitä ylittäviä koiria. Kaupunkialueilla on lisäksi huomattavasti enemmän saasteita joka pilaa koirien terveyden ja likaa niiden turkin. Koirat elävät usein laumoissa joten sairaudet leviävät helposti ja useilla koirilla onkin jokin näkyvä ihosairaus, kuten syyhy.

Kuva 1. Koiranpentu ulvoo nähtyään valokuvaajan.

Thaimaalaisen katukissan alkuperäisrotu on Siamilainen, joka on nimensä mukaan peräisin Siamista, nykyisestä Thaimaasta. Siamilainen kissa on hoikka, sen pää on kiilamaisen muotoinen ja häntä piiskamainen. Kissarodulle tyypillistä on lyhyt, ohut turkki ja se on luonteeltaan leikkisä ja vilkas. (Suomen Rotukissayhdistys ry 2015) Siamilaisen kissarodun tunnusmerkit täyttyvät useissa Thaimaan katukissoissa sillä ne ovat pienikokoisia ja siroja. Lisäksi Thaimaan katukissoille on tyypillistä tynkä tai kiemura häntä sillä se kulkee paikallisten kissojen geeneissä. Katukissat ovat harvinaisempi näky varsinkin kaupungeissa koska ne ovat hyvin säikkyjä ja vaikeasti lähestyttäviä. Onkin hankala sanoa kuinka monta katukissaa Bangkokissa tai Thaimaassa elää. Katukissoja adoptoidaan uusiin koteihin helpommin, koska ne ovat pienikokoisia ja helppohoitoisia. Ne piileksivät usein syvällä sivukatujen uumenissa ja tulevat esiin vain pimeän aikaan. Puistoalueilla ne loikoilevat kuitenkin auringonvalossa kaikkien nähtävillä. (Kuva 2.) Lomakohteissa kissat asustelevat usein hotellien ja ravintoloiden läheisyydessä ja varsinkin turistit ruokkivat niitä. Kissat elävät enimmäkseen ruoantähteillä mutta tarvittaessa ne metsästävät pieneläimiä kuten rottia, hiiriä, liskoja ja oravia.

Kuva 2. Kissa loikoilee puistonpenkillä auringonvalossa.

2.2 Katueläimistä johtuvat ongelmat Thaimaassa

Katueläinongelma syntyi alunperin hylätyistä eläimistä jotka parittelivat keskenään ja siten kasvattivat populaatiota. Thaimaalaiset eivät olleet tietoisia mahdollisista ongelmista, joita eläinten heitteillejätö voisi aiheuttaa joten katueläinasialle ei tehty mitään. Lisäksi paikallisten uskonto, buddhalaisuus, kieltää elävien olentojen surmaamisen sillä he uskovat jälleensyntymiseen, joten eläinten lopettamista ei edes harkittu. Buddhalaiset uskovat myös karmaan eli siihen että kaikilla teoilla on seurauksensa. Tämän vuoksi monet thaimaalaiset ruokkivat ja pitävät huolta katueläimistä, koska näin he tekevät hyvää ja siten mahdollisesti heille tapahtuu jotain hyvää tulevaisuudessa. Eläinten lukumäärä kasvoi vuosi vuodelta kunnes lopulta siitä tuli maanlaajuinen ongelma. Ongelmaa on yritetty ratkaista erilaisilla adoptiotapahtumilla, joissa eläimiä esitellään ihmisille ja niille yritetään löytää koti. Lisäksi on tehty laajoja sterilointikampanjoita ja ihmisten sivistämistä on lisätty, mutta nopeaa ja täysin toimivaa ratkaisua ei ole vielä tähän päivään mennessä löytynyt. Katukoirien ruokinta jopa kiellettiin, mutta sääntöä harvoin noudatetaan eikä sitä myöskään valvota millään tavalla. Vuonna 2007 Bangkok Metropolitan

Administration ilmoitti pakollisesta koirien rekisteröinnistä jonka tarkoituksena oli estää eläinten hylkääminen ja siten vähentää katueläinpopulaatiota. Vuoden 2008 heinäkuuhun mennessä rekisteröimättömät koirat lähetettäisiin kenneliin Thaimaan pohjoisosaan ja niiden omistajille annettaisiin tuntuva sakko. Rekisteröintiprosessi oli kuitenkin kallis eikä moni siksi sitä toteuttanutkaan. Koiria hylättiin yhä enemmän, sillä ihmisillä ei ollut varaa maksaa rekisteröimättömästä koirasta johtuvaa sakkoa. (The Nation 2007)

Buddhalainen uskonto on osana katueläinongelmaa. Eläimiä hylätään usein temppeelialueille ja siellä asuvat munkit ruokkivat niitä koska niiden surmaaminen ei ole hyväksyttävää. (Kuva 3. ja 4.) Monet paikalliset ovat tietoisia tästä buddhalaisuuden säännöstä ja käyttävät sitä hyväkseen halutessaan eron lemmikeistään. Tämä johtaa koira- ja kissapopulaatioiden kasvamiseen temppeelialueilla ja eläimet lisääntyvät helpommin. Toisaalta buddhalainen uskonto on eläimille hyväksi koska niillä on hyvä mahdollisuus tulla ruokituksi päivittäin. Ne saavat elää omaa rauhallista elämäänsä Thaimaan kaduilla ja puistoissa saaden samalla helposti ravintoa hyvää karmaa haluavilta buddhalaisilta.

Kuva 3. Temppeelialueella asuva kissa on tyytyväisen oloinen nukkuessaan ruokapöytien alla.

Kuva 4. Tempelialueiden eläimet saavat elää rauhassa buddhalaisten munkkien rinnalla.

Yksi suurimmista ongelmista on eläimistä tarttuvat sairaudet, kuten raivotauti ja erilaiset loiset. Raivotauti on paikallisten keskuudessa pelätyin tarttuvista taudeista ja siihen kuolee Thaimaassa vuosittain noin 200 henkeä. Kaikista Thaimaan raivotautitapauksista 70-95 prosenttia johtuu koiranpuremista. (Savvides 2013, 37) Eläimet ovat usein pelokkaita eivätkä ne anna ihmisten koskea tai lähestyä niitä. Pelokkuus saattaa joskus kehittyä aggressioksi ja eläimet voivat peloissaan hyökätä ihmisten kimppuun. Vaikkakin tämä on harvinaista niin se ei ole mitenkään mahdotonta. Esim. vuonna 2001 raivotautinen koira ehti purra 52 ihmistä yhdellä Bangkokin suurimmista markkina-alueista ennen kuin paikallinen vartija sai sen kiinni. (Savvides 2013, 37) Samalla marketilla on myös ollut myynnissä raivotautisia koiranpentuja. Tauti selvisi vasta eläinten menehdyttyä.

Katukoirien adoptiomahdollisuudet ovat varsin pienet. Vaikka koira olisi steriloitu, kaikinpuolin terve ja kiltti niin on sen rotu ja ulkonäkö kuitenkin suuressa osassa adoptiovalinnassa. Katukoiraa ei nähdä perheenjäsenenä vaan työntekijänä. Varsinkin keskiluokan thaimaalaiset hankkivat koiran yleensä statussymboliksi,

muodikkaaksi asusteeksi, johon sekarotuinen ja isokokoinen koira ei sovi. Koiran on oltava puhdasrotuinen, sille hankitaan erilaisia asuja ja sen annetaan harvoin itse kävellä: koira kulkee sille hankitussa trendikkäässä laukussa. Vaikka puhdasrotuinen koira nähdäänkin arvokkaampana kuin sekarotuinen katukoira niin on niiden kohtalo usein sama: ne hylätään kaduille, eläinsuojiin ja tempelialueille niiden kasvaessa aikuiseksi. Katuelämän jälkeiset adoptiomahdollisuudet ovatkin koirarodusta riippumattomia sillä katukoiran leima ei niin helpolla lähdekään. Soi Dog Foundation-yhdistyksen adoptiolistoista huomaa ettei koiran rodulla ole merkitystä adoptiotilanteessa: puhdas- ja sekarotuiset ovat samalla lähtöviivalla. (Savvides 2013, 38)

Jos kissa tai koira kuitenkin halutaan adoptoida länsimaihin niin seuraava ongelma on adoptioprosessin kalleus. Esim. koiran adoptoiminen Australiaan tulee kustantamaan noin 2,500 dollaria eli noin 2,300 euroa. (Savvides 2013, 39) Monet mahdolliset adoptoijat näkevätkin hyödyllisemmäksi vaihtoehdoksi lahjoittaa rahaa eläinjärjestöille ja tukea useiden katueläinten sterilointia, niiden ruokkimista ja hoitoa. Järjestöille lahjoittaminen pelastaa useita eläimiä, adoptointi auttaa vain muutamaa yksilöä. (Savvides 2013, 39)

2.3 Katueläinten elinolosuhteet

Thaimaan kadut ovat usein epäsiistejä sillä kaupungissa on paljon liikennettä ja siellä asuu miljoonia ihmisiä. Kaduilla elävillä eläimillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin nukkua likaisella asvaltilla tai kauppojen edessä. (Kuva 5.) Nukkuminen avoimilla paikoilla on kuitenkin vaarallista sillä jotkut ihmiset eivät pidä eläinten läsnäolosta joten niitä yritetään hätyyttää pois tavalla tai toisella. Siksi eläimet, varsinkin kissat, viettävät yönsä piilossa ihmisiltä. Koirat pysyttelevät omilla reviireillään.

Kuva 5. Koirat nukkuvat missä tahansa, tarvittaessa myös keskellä tietä.

Kaupunkialueella asuminen on eläimille vaarallista. Katueläimet ovat selviytyäkseen kuitenkin oppineet suunnistamaan liikenteen seassa. Koirat odottavat usein suoja tiellä liikennevalojen vaihtumista tai seuraavat ihmisjoukon liikkeitä ja näin ylittävät kadun turvallisesti. Vilkas liikenne on joskus kuitenkin ylivoimainen ja niin koirat kuin kissatkin joutuvat usein autojen tai moottoripyörien töytäisemäksi tai yliajamaksi.

2.4 Eläinten kohtelu

Lemmikki ei ole välttämättä oikea sana kuvaamaan thaimaalaisen omistamaa eläintä, sillä eläimiä ei nähdä samanlaisina perheenjäseninä kuin länsimaissa. Kissoja ja koiria pidetään hyvin harvoin pelkinä lemmikkeinä, vaan niillä on usein jokin tarkoitus thaiperheessä, kuten vartiointi tai pieneläinten tuhoaminen. Koiria pidetään Bangkokissa lemmikkeinä noin 20 prosentissa talouksista, mutta tämä luku on huomattavasti alhaisempi muualla maassa. (Savvides 2013, 36) Haastatellessani paikallisia kissanomistajia tuli ilmi että kissat viettävät suuren osan ajastaan omilla teillään ja palaavat ”kotiinsa” vain ruokailemaan.

Thaimaalaiset välttävät fyysistä kontaktia eläinten kanssa sillä ne mielletään hyvin likaisiksi. Eläimillä uskotaan olevan sairauksia ja raivotauti onkin sairauksista pelätyin. Koirat ovat usein loukkaantuneita, niillä on iho-ongelmia tai muita näkyviä sairauksia, joten niiden oletetaan olevan vihaisia ja tautisia eivätkä ihmiset siksi halua koskea niitä tai antaa niille huomiota. (Kuva 6.) Tämä on toisaalta positiivinen asia niin ihmisille kuin eläimillekin: molemmat lajit antavat toistensa olla rauhassa ja elää omaa elämäänsä ilman konflikteja. (Kuva 7.)

Kuva 6. Kuvan koirilla on ikävän näköinen iho, sillä niillä on molemmilla vakava syyhy. Tämän vuoksi niiden aitauksessa kävi harvoin vierailijoita.

Kuva 7. Katukoira päätti istua rannalla oleskelevan pariskunnan viereen. Meren ihastelu sujui kaikilta ilman ristiriitoja.

Jotkut eläinrakkaat turistit pitävät koirien ja kissojen läsnäolosta ravintoloissa ja hotelleissa joten he ruokkivat niitä ja antavat niille huomiota. Tämä hämmentää eläintä ja se luulee löytäneensä uuden omistajan koska siitä pidetään huolta ja se saa säännöllisesti ruokaa. Joskus eläinten ruokkiminen johtaa ikävään lopputulokseen siinä vaiheessa kun turisti jatkaa matkaansa. Jos eläin jää viettämään aikaa ravintolan tai hotellin tiloihin odottaen uutta ruokkijaa ja seuraava vieras valittaakin eläimen läsnäolosta niin on paikan omistajan reaktio yleensä joko eläimen häätäminen pois tai sen myrkyttäminen. Eläin saattaa lisäksi menettää oman reviirinsä ja joutua muiden alueella elävien koirien tai kissojen uhriksi harhaillessaan niiden reviirille. Turisteja kehotetaan välttämään eläinten ruokkimista ja niille huomion antamista jotta vahinkoja ei sattuisi.

Eläinsuojien olemassaolo on antanut joillekin lemmikinomistajille käsityksen että eläimen voi hyvillä mielin hylätä järjestöille esim. muuton tai perheenisäyksen yhteydessä. Järjestöille hylkääminen yleensä takaa lemmikinomistajalle mielenrauhan sillä he ovat tietoisia siitä että eläimestä tullaan pitämään huolta. Haastattelin Care for Dogs-eläinsuojassa työskentelevää vapaaehtoistyöntekijää

Sheilaa ja hän kertoi tapauksesta jossa koiranomistaja oli tuonut eläinsuojasta aiemmin adoptoidun koiransa takaisin, koska se ei tullut toimeen muiden perheen lemmikkien kanssa. Koira ei kuitenkaan ollut alunperin kyseisestä eläinsuojasta, joten sitä ei otettu vastaan sillä järjestön tilat olivat täynnä. Lemmikinomistaja oli kuitenkin salaa jättänyt koiran eläinsuojan porttien ulkopuolelle koska halusi siitä eroon. Koira oli otettava turvaan eläinsuojan tiloihin, sillä se oli muiden koirien reviirillä ja siten vaarassa. Vastaavia lemmikin hylkäystapauksia on useita.

Parhaan mahdollisen kohtelun saavat katukoirat jotka elävät ihmisyhteisöissä. Näissä yhteisöissä koirista pidetään hyvää huolta vaikka niillä ei varsinaisesti ole omistajaa. Paikalliset, varsinkin buddhalaiset, ruokkivat eläimiä ja pitävät niistä huolta paremman karman toivossa. Tällainen eläimen ja ihmisen suhde on hyvä molemmille osapuolille: eläimet saavat huolenpitoa ja ihmiset mielenrauhan. Buddhalainen ajattelutapa näkyy myös katukoirien läsnäolossa sairaaloiden ulkopuolella. On toivottavaa, että koirat oleskelevat sairaaloiden pihossa sillä sairaiden ihmisten perheenjäsenet ruokkivat koiria sen toivossa, että heidän rakkaimpansa paranisivat nopeammin. Paikalliset haluavat ruokkia koiria, jotta heidän oma elämänsä tai heidän perheenjäsentensä elämänlaatu kehittyisi parempaan suuntaan. (Savvides 2013, 39) Eläinjärjestöt lahjoittavat joskus paikallisille koiranruokaa jota he voivat sitten antaa koirille. Usein ruokakojujen ja markettien lähetyvillä asustelevat koirat saavat ravintonsa samoilta henkilöiltä. Myyjillä on tietyt koirat, joita he ruokkivat ruoantähteillä päivän myöhäisinä tunteina. Joskus koirien ruokinta on niille palkkio esim. vartioinnista ja alueella asuvien ihmisten suojelusta. Useille paikallisille katukoirat ovatkin arvostettuja naapureita ja selviytymiskumppaneita. (Savvides 2013, 41)

Kuten aiemmin mainitsin eläinten läsnäolo ei ole aina tervetullut. Tällöin eläinten kimppuun hyökätään, niitä jahdataan ja kiinni saadessaan ne pahoinpidellään kuoliaaksi asti. On useita tapauksia, joissa joukko humaltuneita miehiä piirittää katukoiran ja tappaa sen. Eräs uutinen kertoi tiineestä narttukoirasta joka oli hirtetty kuoliaaksi ja jätetty roikkumaan ihmisten nähtäville. Toinen uutinen kertoi thaimaalaisesta sotilaasta joka suuttui katukissalle sen ulostettua miehen sängylle. Vihainen mies hakkasi kissan pään irti viidakkoveitsellä, otti kuolleesta eläimestä

kuvan ja jakoi sen sosiaalisessa mediassa. Suurta huomiota herättänyt uutinen johti miehen vangitsemiseen. (Coconuts Bangkok 2015)

2.4.1 Laki ja suojele

Thaimaa on useiden vuosikymmenten ajan ollut eläinaktivistien kritisoinnin kohde. Maan eläimillä ei periaatteessa ole lainkaan oikeuksia eikä eläinten hyvinvointia seurata millään tavalla. Useat paikalliset sekä turistit ovat raportoineet näkemiään julmuuksia, mutta eläinsuojelulain puuttuessa ei tapauksiin ole puututtu. Joissain turistikohteissa eläimiä esitellään turisteille kyseenalaisella tavalla ja niiden avulla ansaitaan siten rahaa. Thaimaassa on esim. tiikeritemppeli, jossa asuvat tiikerit rauhoitetaan lääkkeiden avulla ja turistit saavat sitten ottaa eläinten kanssa yhteiskuvia maksua vastaan.

Thaimaassa perustettiin vuonna 1994 Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals (TSPCA) joka on valtiosta riippumaton ja yleishyödyllinen yhdistys joka taistelee eläimiin kohdistuvaa julmuutta vastaan. Yhdistyksen tavoitteena on levittää tietoisuutta eläinten oikeuksista, niiden hoidosta ja paremmasta kohtelusta, kampanjoida eläimiin kohdistuvaa julmuutta vastaan ja parantaa eläinsuojelulakeja, lisätä eläinten oikeuksia, tukea muita eläinten puolustajia sekä työskennellä yhteistyössä samankaltaisten yhdistysten kanssa niin Thaimaassa kuin ulkomaillakin. Yhdistyksellä on lisäksi useita projekteja eläinten olojen parantamiseksi, esim. liikkuvan eläinklinikan suunnittelu, eläintietoisuuden lisääminen koulujen opetussuunnitelmaan, sijaiskoti- ja adoptio-ohjelmien kehittäminen sekä eläinsuojelulain parantaminen. (Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals [www-sivut](#) 2014)

Thaimaassa on useita eläinsuojelujärjestöjä ja eläinsuojia jotka auttavat loukkaantuneita ja hylättyjä eläimiä. Lisäksi maassa on yksityisiä sijaiskoti- ja adoptio-ohjelmia sekä eläinklinikoita, esim. Bangkokissa Pet Animal Welfare Society, eli PAWS. Thaimaassa otettiin vuoden 2014 lopussa käyttöön ensimmäinen eläinsuojelulaki jota kutsutaan nimellä Laki eläinten hyvinvoinnista ja eläimiin kohdistuvasta julmuuden ehkäisystä (Cruelty Prevention and Welfare of Animal

Act). Lain myötä kaikkien maan eläinten oikeudet paranivat huomattavasti ja lakia rikkova henkilö saa rikoksen vakavuudesta riippuen sakkoja (enintään 40,000 Thai bahtia eli noin 1,100 euroa) ja/tai vankilatuomion (enintään kaksi vuotta). Lakia on kritisoitu sanomalla sen olevan liian yleistävä. Lain mukaan eläimen surmaaminen ruoaksi on laillista, mutta siinä ei mainita lajeja joiden surmaaminen on hyväksyttävää eikä lajeja joiden surmaaminen on kiellettyä. Tämä nostaa esille koiran-ja kissanlihakaupan ongelmat joista mainitsen seuraavassa osiossa. Laissa ei myöskään kielletä perinteisiä eläintaisteluita, kuten kukkotappeluja. (Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals www-sivut 2014)

2.4.2 Koiran-ja kissanlihakauppa

Thaimaassa on useamman kymmenen vuoden ajan toiminut laitton koiran-ja kissanlihakauppa, jossa eläimiä pyydystetään kaduilta ja talojen pihoilta välittämättä onko niillä omistaja vai ei. Osalla koirista on jopa kaulapanta todisteena siitä että ne ovat jonkun omaisuutta, mutta valitettavasti lemmikkejä on helpompi pyydystää sillä ne luottavat ihmisiin. Eläimet kuljetetaan rekoissa Laosin kautta Vietnamiin ruoaksi. Miljoonat eläimet ovat kokeneet tämän karun kohtalon ja vielä tänäkin päivänä koiran-ja kissanlihakauppa on suuri ongelma.

Toiminta on laitonta ja vaarallista sillä eläimillä voi olla vakavia sairauksia kuten kolera ja raivotauti eli rabies. Taudit saattavat levitä ihmisiin lihan syönnin seurauksena. Lisäksi tapa jolla eläimet kidnapataan ja tapetaan on hyvin julma. Eläimet pakataan pieniin ja ahtaisiin häkkeihin ja niitä kuljetetaan useampi päivä maasta toiseen ilman juomaa tai ruokaa. Eläimet ovat myös alttiina sään vaihteluille sillä häkeissä ei ole katoksia eikä eläinten mahdollisia vammoja hoideta. Joskus koirien tärykalvot puhkaistaan tai niiden kuonot sidotaan jotta ne eivät haukkuisi. Eläimiä on rekoissa usein niin monta että osa tukehtuu tai menehtyy vammoihin jo matkalla. Selviytyneitä eläimiä pakkosyötetään jotta niiden paino ja siten arvo kasvaisi. Jotkut ihmiset uskovat että eläimen elimistössä kehittyvä adrenaliini lisää lihan mureutta joten on normaalia että eläimille aiheutetaan kärsimystä ja pelkoa ennen niiden tappamista tai ne keitetään elävältä. Vuoden 2015 alkupuolella on myös

tullut tietoon tapauksia joissa imettäviä narttukoiria ja niiden pentuja kaapataan ja syödään sillä niiden lihan uskotaan olevan herkullisempaa.

Vuosia sitten köyhät ihmiset söivät kaikkia eläimiä selviytyäkseen, mutta nykyaikana se ei enää ole tarpeellista. Koiria ja kissoja pyydystetään, koska varsinkin koiranlihaa pidetään Vietnamsissa herkkuna ja sen syönnin uskotaan olevan terveellistä ja kohottavan sukuviettiä. Koiranliha ei ole halpaa vaan se on noin neljä kertaa kalliimpaa kuin kananliha. Kissan- ja koiranlihan syönti on siis täysin tarpeetonta. Usein thaimaalaiset eivät tiedä koiran- ja kissanlihakaupan olemassaolosta ja 90% thaimaalaisista on sitä vastaan. Ei ole täysin varmaa myydäänkö koiran- ja kissanlihaa Thaimaassa muun lihan seassa siitä erikseen ilmoittamatta vai kuljetetaanko kaikki liha naapurimaihin.

Koiran- ja kissanlihakauppaa yritetään pysäyttää keskeyttämällä salakuljettajien matka ja pidättämällä heidät. Poliisit ottavat usein yhteyttä eläinjärjestöihin jotka rientävät pelastamaan eläimet ja vievät ne järjestöjen tiloihin hoidettavaksi ja adoptoitavaksi. Eläimiä on kuitenkin valitettavasti tuhansia ja tilaa rajoitetusti. Onkin tärkeää tuoda koiran- ja kissanlihakauppa koko maailman tietoon jotta ihmiset painostaisivat Thaimaan hallitusta kieltämään tällainen kaupanteko kokonaan. Eläinten välittäjät ovat viranomaisten tiedossa, mutta koska Thaimaan valtio saa koiran- ja kissanlihakaupasta huomattavasti tuottoa niin asialle ei tehdä mitään. Suurin ongelma onkin siis korruptio ja koska lihakaupan annetaan jatkua niin on Thaimaan hallitus vastuussa raivotaudin leviämisestä. Thaimaa on kuitenkin ASEAN-maana sitoutunut eliminoimaan raivotaudin kokonaan vuoteen 2020 mennessä, mutta niin kauan kuin koiran- ja kissanlihakauppa on olemassa niin raivotaudin leviäminen jatkuu. (Trade of Shame 2015)

2.5 Katueläinongelmien ratkaisut

Jotta katueläinongelmaan voidaan edes harkita ratkaisua on paikallisten ajatustapaa muutettava. Thaimaalaiset ovat harvoin tietoisia kaikista mahdollisista tavoista, jotka voisivat auttaa eläinpopulaation rajoittamisessa. He eivät välttämättä edes näe ongelmaa sillä he ovat tottuneet katueläimiin. Lisäksi paikallisten rento elämäntapa

rajoittaa aktiivisuutta. He eivät aina tiedä mikä on eläinten kannalta parasta, sillä eläinten oikeuksista puhutaan harvoin julkisuudessa. Tärkeintä onkin sivistää ihmisiä ja opettaa steriloinnin tärkeys. Monet uskovat steriloinnin vahingoittavan eläimiä ja se katsotaan julmuudeksi vaikka totuus on kuitenkin päinvastainen. Sterilointi auttaa eläinpopulaation hallitsemisessa ja se on hyväksi eläinten terveydelle.

Eläinjärjestöille on tullut selväksi, että katueläimet ovat tulleet jäädäkseen. Onkin mahdotonta poistaa eläimet kokonaan katukuvasta, sillä ne lisääntyvät nopeasti eikä eutanasia ole mahdollinen buddhalaisen uskonnon vuoksi. Tavoitteena onkin pitää huolta eläimistä, rajoittaa populaatiota steriloidulla eläimillä ja hoitaa niiden sairaudet ja vammat. Eläimiä kuljetetaan kaduilta eläinsuojoihin, joissa ne steriloidaan ja hoidetaan terveiksi, jonka jälkeen ne palautetaan kaduille. Tämäkin on joillekin thaimaalaisille ongelma, sillä he pelkäävät kaduilta otettujen koirien joutuvan koiranlihakauppaan ja siten yrittävät estää eläinten kuljetusta. Eläinten ruokkimisesta harvoin tarvitsee huolehtia, sillä eläinrakkaat thaimalaiset antavat usein ruoantähteensä koirille ja kissoille. (Kuva 8.) Erilaiset adoptiotapahtumat ovat helpottaneet myös tilannetta, mutta eläinten adoptioiminen länsimaihin on pitkä ja kallis prosessi joten sitä harvoin harkitaan.

Kuva 8. Kuvan kissa kerjasi ruokaa katuravintolan tiloissa ja se saikin useita maittavia aterioita. Kissan annettiin oleskella ravintolassa, koska sen läsnäolo ei haitannut työntekijöitä eikä ruokailijoita.

3 ELÄINJÄRJESTÖT

3.1 Care for Dogs

Care for Dogs on eläinjärjestö pohjois-Thaimaassa Chiang Main kaupungissa. Järjestö keskittyy lähinnä koirien sterilointiin, mutta se järjestää myös tilojen esittelykierroksia, adoptiotapahtumia, pelastaa hylättyjä koiria ja auttaa katueläimiä.

Care for Dogs on toiminut yhdeksän vuoden ajan vapaaehtoisvoimin ja lahjoituksin. Järjestön tiloissa asuu noin 180 koira ja he suorittavat 500 sterilointia vuodessa. Lisäksi vuodessa otetaan vastaan noin 300 vahingoittunutta koira ja rokotetaan 800 yksilöä. (Care for Dogs Foundation www-sivut 2015)

Päärakennuksen yhteydessä on yksi iso aitaus ja useita pienempiä aitauksia joissa elää erilaisia koiria. (Kuva 9.) Iso aitaus on tarkoitettu koirille jotka ovat terveitä ja pärjäävät muiden kanssa. Nämä koirat ovatkin muodostaneet omat laumansa ja aitauksessa on tällä hetkellä kolme koiralaumaa, joilla jokaisella on oma reviirinsä. Pienemmät aitaukset ovat tarkoitettu juuri steriloiduille tai muusta leikkauksesta toipuville koirille sekä koirille joilla on vakavia iho-ongelmia. (Kuva 10.) Eräässä aitauksessa on TVT-koiria, jotka käyvät läpi kemoterapiaa. (Kuva 11.) TVT on tarttuva sukuelinkasvain joten nämä eläimet on pidettävä tarkasti erossa muista. On myös omat aitaukset pennuille, nuorille ja vanhoille koirille. Aggressiiviset koirat ovat myös omassa tilassaan, samoin ujommat yksilöt. Lisäksi löytyy pesualue ja vapaaehtoisten oma tila. Osa pelastetuista koirista on tavalla tai toisella vahingoittuneita, esim. niiltä puuttuu raaja tai silmä, joten nämä koirat yleensä asuvat ihmisten alueella koska ne eivät pärjää terveille koirille mahdollisten riitojen syttyessä.

Kuva 9. Suurin aitaus jossa asuu kolme koiralaumaa.

Kuva 10. Leikkauksesta toipuvia koiria.

Kuva 11. Kemoterapiassa käyvä TVT-koira.

Työntekijät ovat rakentaneet useiden aitausten ja isojen metalliporttien lisäksi koirapuiston. Koirapuistoalue sijaitsee noin viidentoista minuutin kävelymatkan päässä päärakennuksesta. Puisto on aidattu ja sieltä löytyy leluja, vesikuppeja sekä pieni uima-allas.

Care for Dogs lähettää kaikille vapaaehtoistyöhön haluaville infotiedotteen josta tulee ilmi kaikki tärkeimmät vapaaehtoistyöhön liittyvät neuvot ja tiedot. Järjestö ottaa vastaan kaikenikäisiä vapaaehtoistyöntekijöitä vähintään neljäksi päiväksi. Vapaaehtoisten pitää osallistua ennen työhön ryhtymistä orientaatiotilaisuuteen. Tilaisuudessa kerrotaan järjestön historiasta, heidän toimintaperiaatteensa, mitä he tekevät ja missä he toimivat. Lisäksi käydään läpi vapaaehtoisten työtehtävät ja tutustutaan tiloihin sekä koiriin. Orientaation jälkeen kokeneemmat työntekijät auttavat koirien ulkoiluttamisessa jonka jälkeen alkaakin itsenäinen työskentely.

Järjestöllä on lista, josta näkee kuinka usein koirat ovat päässeet kävelylle. (Kuva 12.) Tavoitteena on kävelyttää jokainen koira kerran päivässä, mutta joskus työntekijöiden puuttuessa tämä ei ole mahdollista. Järjestöllä on kuitenkin useampi vakituinen työntekijä jotka ulkoiluttavat koiria pitkin päivää. Koirien kävelyttämisen lisäksi niitä voi pestä, ruokkia ja helliä. Lisäksi on mahdollista auttaa adoptiotapahtumissa, joita järjestetään läheisessä kauppakeskuksessa. Care for Dogs-järjestöllä on myös tarvetta nettisivujen ylläpitäjille, eläinlääkäreille ja varainkeruiden järjestäjille.

Kuva 12. Koirien ulkoiluttamisesta pidetään tarkkaa listaa.

Oma kokemukseni Care for Dogs-järjestössä oli kaikenkaikkiaan positiivinen. Tilat olivat mielestäni siistit ja turvalliset, koirat vaikuttivat tyytyväisiltä ja hyvin ruokituilta. Joitain poikkeuksia tosin löytyi. Koirat jotka olivat sairaita käyttäytyivät hieman stressaantuneesti ja joskus koiranjätöksiä löytyi tiloista, joissa sitä ei saisi olla (esim. vapaaehtoisten oleskelutilasta). Vakavia koiratappeluita ei tapahtunut montaa ja jos koirat alkoivat syystä tai toisesta riitelemään niin siihen puututtiin välittömästi. Vapaaehtoistyöntekijät käsittelivät koiria huolella ja selvästi välittivät niistä. Koirat olivat kuitenkin varuillaan joidenkin thaimaalaisten työntekijöiden läheisyydessä ja todistinkin pariin kertaan kun thaimaalainen työntekijä käyttäytyi aggressiivisesti koiria kohtaan, esim. heitti niitä leikkipallolla. Se oli harmillista sillä tämä tapahtui usein pentuaitauksessa. Toivon kuitenkin ettei tarkoituksena ollut vahingoittaa koiria sillä thaimalaiset ovat usein lapsenmielisiä. Vakavampia tilanteita en kuitenkaan huomannut yhdeltäkään työntekijältä. Eläinlääkärit osasivat työnsä hyvin ja koirilla oli aina saatavilla raikasta vettä sekä varjoisa lepopaikka. Ruoka-aika oli kahdesti päivässä.

3.2 Soi Dog Foundation

Soi Dog Foundation-eläinjärjestö sijaitsee Thaimaan eteläosassa Phuket-nimisellä saarella. Phuket on tunnettu rantalomakaupunki ja siellä vieraillee turisteja vuoden ympäri.

Soi Dog on yleishyödyllinen, lahjoituksin toimiva järjestö jossa työskentelee useita vapaaehtoisia eri maista. Järjestö perustettiin vuonna 2003 ja se on virallisesti rekisteröity Thaimaassa, Yhdysvalloissa, Australiassa, Iso-Britanniassa, Ranskassa ja Hollannissa. Soi Dog auttaa kodittomia, laiminlyötyjä ja pahoinpideltyjä koiria ja kissoja Thaimaassa. Järjestö taistelee myös koiranlihan kauppaamista vastaan ja auttaa erilaisissa eläinten hätätilanteissa. Järjestön toimintaperiaate on kohentaa koirien ja kissojen hyvinvointia Thaimaassa, jonka seurauksena olisi parempi yhteisö sekä eläimille että ihmisille, lopettaa eläimiin kohdistuva julmuus ja lopulta luoda yhteiskunta ilman kodittomia eläimiä.

Soi Dog järjestö pyrkii näyttämään esimerkkiä Aasian alueelle kuinka ei-toivottuja kissoja ja koiria voidaan vähentää inhimillisesti steriloinnin avulla ja kuinka katueläinten oloja voidaan parantaa. Sterilointi on osoittautunut tehokkaimmaksi tavaksi auttaa eläimiä ja Soi Dog onkin steriloinut jo lähes 79 000 kissaa ja koira. Järjestö on lisäksi auttanut tuhansia loukkaantuneita, sairaita, laiminlyötyjä ja pahoinpideltyjä eläimiä. Soi Dog järjestön tiloissa asuu noin 300 koira. Vapaaehtoiset ruokkivat ja hoitavat myös useita eläimiä jotka asuvat tempelialueilla tai jotka on pelastettu koiranlihakaupasta. (Soi Dog Foundation www-sivut 2014)

Soi Dog järjestää tilojen esittelykierroksia vierailijoille kolme kertaa päivässä arkipäivisin. Vapaaehtoistyöntekijöitä kehotetaan osallistumaan esittelykierrokseen ensimmäisenä päivänään jonka jälkeen he voivat aloittaa eläinten parissa työskentelyn. Soi Dog Foundation on erityisen suosittu varsinkin amerikkalaisten vapaaehtoistyöntekijöiden keskuudessa ja monet tuovat mukanaan eläimille tarkoitettuja lääkkeitä ja tarvikkeita sillä niiden ostaminen Thaimaasta on huomattavasti kalliimpaa kuin ulkomailta.

Vapaaehtoistyöntekijöiden pääasiallinen tehtävä Soi Dog-järjestössä on eläinten kanssa sosialisointi ja koirien kävelyttäminen. Varsinkin koiranpentujen, kissojen ja pahoinpideltyjen sekä ujojen eläinten kanssa oleskelu on tärkeää sillä usein vain ihmisiin luottavat eläimet adoptoidaan. Koiria on lisäksi hyvä opettaa kulkemaan hihnassa. Lähes kaikki Soi Dog-järjestön eläimet ovat pelastettu kaduilta joten ne eivät ole tottuneet sisätiloihin tai ihmisten läsnäoloon. Phuketin kaupungissa on huomattava määrä katukoiria, joten usein kuntoutuneet koirat palautetaan kaduille ja niiden ruokkimista jatketaan siellä sillä järjestöllä ei ole mahdollisuuksia säilyttää tiloissaan tuhansia koiria.

Soi Dog-järjestö suosittelee että vapaaehtoiset työskentelisivät vähintään kahden viikon ajan. Näin he kehittäisivät paremman suhteen eläimiin ja näkisivät miten niiden käytös muuttuu kun ne luottavat ihmisiin paremmin. Järjestö tarvitsee varsinkin vapaaehtoisia jotka ovat valmiita keskustelemaan vierailijoiden kanssa ja esittelemään näille järjestön tiloja. Soi Dog ottaa vastaan myös vapaaehtoisia eläinlääkäreitä. Eläimiä voi tietenkin auttaa myös Thaimaan ulkopuolelta esim. järjestämällä varainkeruutapahtuman, keräämällä lahjoituksia ja lähettämällä ne Thaimaahan tai yksinkertaisesti lisäämällä tietoisuutta eläimistä ja niiden tilanteesta Thaimaassa.

4 KATUELÄINTEN JA ELÄINJÄRJESTÖJEN TUKEMINEN

Thaimaan eläinjärjestöjä on mahdollista tukea monella tavalla. Thaimaassa oleskellessa voi katueläinjärjestöihin mennä vapaaehtoistoihin ja auttaa eläinten pesemisessä, niiden ruokkimisessa ja ulkoiluttamisessa. Eläimiä voi myös auttaa ulkomailta käsin. Soi Dog-järjestöllä on sponsorointiohjelma, jonka avulla voi auttaa yhtä tai useampaa koira lahjoittamalla juuri niiden hoitoon rahaa tai tarvikkeita. Järjestölle voi myös lahjoittaa rahaa yleiseen käyttöön, esim. lääkkeisiin ja ruokaan. Helpoin ja edullisin tapa tukea eläinjärjestöjä on kuitenkin yksinkertaisesti levittämällä sanaa järjestöjen toiminnasta ja Thaimaan eläinten tilanteesta. Varainkeruutapahtumien järjestäminen on myös suositeltavaa ja tapahtumien

tuottojen lahjoittaminen Thaimaan eläinjärjestöille. Lisäksi erilaisten julisteiden ja flyereiden levittäminen on suosittua ja ne keräävät varsin paljon huomiota.

Omat tapani tukea Thaimaan eläimiä ja eläinjärjestöjä ovat tämän opinnäytetyön tekeminen, eläinten valokuvaaminen, valokuvien lahjoittaminen eläinjärjestöille ja järjestöissä vapaaehtoisena työskenteleminen. Olen myös harkinnut valokuvieni jakamista sosiaalisessa mediassa ja kuvien tarjoamista erilaisiin julkaisuihin. Lisäksi kuviani on mahdollista nähdä pienimuotoisessa valokuvanäyttelyssä Satakunnan Ammattikorkeakoulun tiloissa. Projektin aikana olen pitänyt julkista matkablogia jossa olen kertonut eläinjärjestöistä ja julkaissut joitakin ottamiani kuvia. Siellä olen saanut paljon positiivisia kommentteja kuvistani ja siitä kuinka kerron kokemuksistani eläinjärjestöissä. Uskonkin blogini innostaneen joitain ihmisiä Thaimaan eläinten auttamisesta. Harkitsin myös kissan tai koiran adoptointia, mutta en lopulta siihen päätenyt sillä eläimen kuljettaminen Suomeen olisi liian kova isku budjetilleni. Uskon kuitenkin että jos päätän tulevaisuudessa muuttaa Thaimaahan pidemmäksi aikaa niin adoptoin eläimen ja osallistun yhä enemmän erilaisiin löytö- ja katueläintapahtumiin.

5 VALOKUVAUSPROJEKTI

5.1 Projektin esittely ja tavoite

Valokuvausprojekti koostuu useista valokuvista, joita olen ottanut Thaimaan eri osissa. Valokuvasin katueläimiä kaupunkialueilla, rannoilla ja eläinjärjestöjen tiloissa. Valokuvatessani olen pyrkinyt olemaan sivustakatsoja. Olen välttänyt eläinten ohjausta, niiden liikuttelua ja kuvien manipulointia. Halusin valokuvata katueläinten elämää ja niiden arkisia hetkiä mitään kaunistelematta. Valokuvaprojektillani haluan lisätä tietoisuutta katueläinten tilanteesta Thaimaassa ja näyttää millaista koirien ja kissojen elämä Kaakkois-Aasiassa oikeasti on. Toivonkin että valokuvien myötä useammat ihmiset haluaisivat tukea Thaimaan katueläimiä lahjoitusten ja tietoisuuden lisäämisen avulla. Työni avulla jaan tietoa Thaimaan vapaaehtoistyömahdollisuuksista ja innostan ihmisiä matkustamaan Thaimaahan ja

työskentelemään siellä eläinten hyväksi. Lisäksi haluan työlläni esitellä hieman erilaisen eläinvalokuvauksen muodon: katueläin kuvauksen.

5.2 Lemmikkikuvaus ja katueläin kuvaus

Lemmikkikuvaus ja katueläin kuvaus eroavat toisistaan monella tavalla, joten niissä pitää käyttää erilaisia menetelmiä. Lemmikkieläimet usein käyttäytyvät eri tavoin kuin katueläimet, sillä niiden elämäkokemukset ovat olleet huomattavasti erilaisia. Eläimiä on valokuvattu kautta aikojen, mutta vasta kameroiden kehityttyä digitaaliseksi alkoi lemmikkikuvaus yleistymään varsinkin lemmikinomistajien keskuudessa.

Lemmikinomistajat kuvaavat eläimiään usein harrastuksenomaisesti. Valokuvia on kiva esitellä sosiaalisessa mediassa ja ne ovat tietysti mukavia muistoja. Lemmit ovat kesyjä ja niitä on varsin helppo siirtää haluamaansa paikkaan valokuvan ottamisen ajaksi. Ne ymmärtävät yleisimpiä käskyjä ja varsinkin koirat haluavat miellyttää omistajaansa, joten ne tottelevat helposti, riippuen tietenkin koulutuksen määrästä. Lemmikkieläimiä on helppo lahjoa: koirille nakinpalat ja kissoille narunpätkä riittävät saamaan niiden huomion ja siten niiden katse on helppo kohdentaa sopivaan paikkaan, esim. suoraan kameraa kohti. Varsinkin lemmikinomistajan on helppo valokuvata omaa lemmikkiään sillä heillä on yleensä vahva luottamussuhde eikä eläin pelkää kameraa. (Walker 2008, 20) Omien kokemusteni kautta olen huomannut että jos lemmikkiä valokuvataan nuoresta lähtien niin se tottuu kameraan ja valokuvia on iän myötä yhä helpompi ottaa.

Katueläin kuvauksen vaikeus tulee ilmi eläinten käyttäytymisessä. Katueläimet ovat usein arkoja, ehkä aggressiivisiakin ja ne hakeutuvat piiloon ihmisten lähestyessä. (Kuva 13.) Oudot äänet usein pelottavat eläimiä eivätkä ne luota tuntemattomiin ihmisiin. Katueläimiä ei kannata koskea sillä ne ovat hyvin arvaamattomia ja saattavat kantaa tauteja. Kaduilla asuvat eläimet eivät ole tottuneet ihmisten huomioon ja ne välttävät fyysistä kontaktia ihmisten kanssa. Eläimet ovat myös tottuneet saamaan ravintonsa roskiksista tai ravintolan pitäjiltä, joten ne eivät välitä makupaloista tai leikkimisestä eivätkä ne aina ymmärrä tavallisimpiakaan käskyjä.

Kuva 13. Kuvan koira ei ollut täysin varma siitä olenko uhka vai ystävä. Se päätti kuitenkin jäädä lähistölle tutkailemaan touhujani, mutta pysyi turvallisen välimatkan päässä.

5.3 Valmistautuminen

Ennen eläimen valokuvaamisen aloittamista on hyvä tehdä hieman taustatutkimusta siitä, miten eläin käyttäytyy ja millainen se on luonteeltaan. Kissat ja koirat lähettävät hyvin erilaisia signaaleja, joita on hyvä osata lukea. Esim. koira on iloinen kun se heiluttaa häntää, mutta kissojen kohdalla mielentila on päinvastainen; häntää heiluttava kissa on usein ärsyyntynyt tai vihainen. Valokuvaaminen ei saisi olla eläimelle epämukava tilanne sillä luonnollisen kuvan saa vain silloin kun eläin on rentoutunut. Parhaiten eläimen oppii tuntemaan sitten kun sen kanssa pääsee samaan tilaan. On tärkeää tarkastella eläimen olotilaa ja osata ennakoida sen liikkeitä niin hyvin kuin mahdollista, sillä stressaantuneena eläin on hyvin arvaamaton ja joskus jopa vaarallinen. Valokuvaajan on tiedettävä miten eläin käyttäytyy stressaantuneena, pelokkaana ja vihaisena. Siten on helpompi arvioida valokuvauksen tarpeellisuus ja ajankohtaisuus. Stressaantunut eläin on hyvä jättää omiin oloihinsa

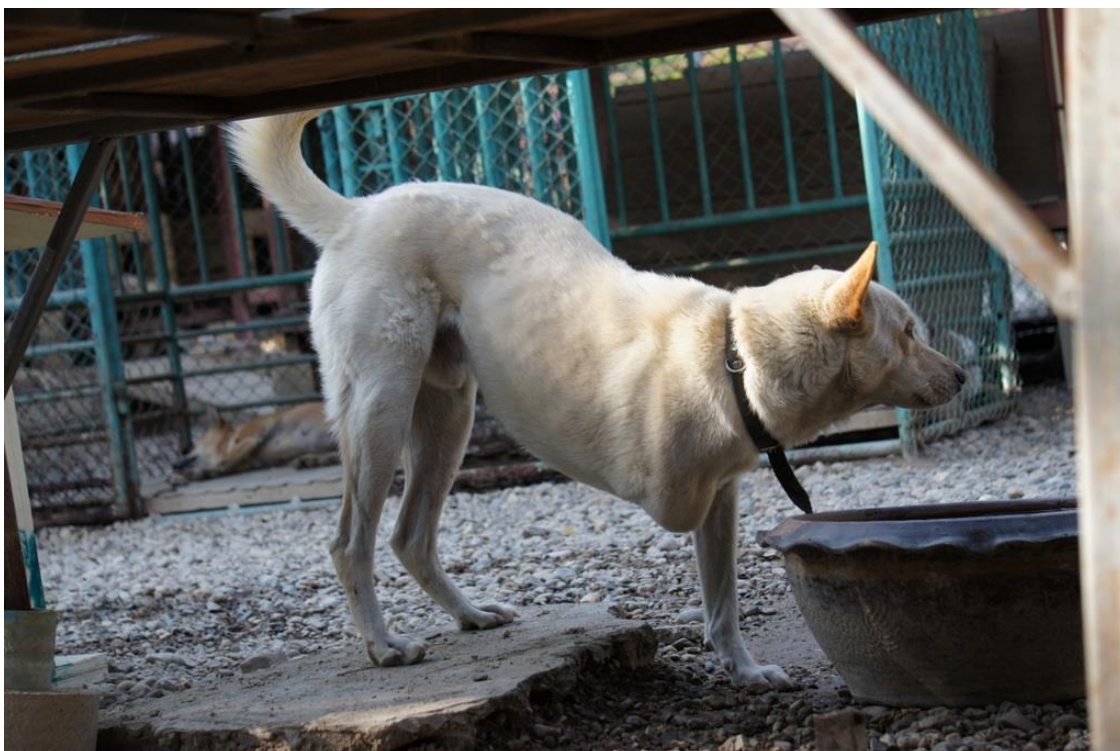
sillä kuvauskalusto ja ihmisen läsnäolo saattaa vain pahentaa tilannetta. Jos valokuvauksen kohteena olevalla eläimellä on omistaja tai hoitaja, joka tuntee sen niin on hyvä keskustella hänen kanssaan eläimen luonteesta ja siitä onko eläimellä joitain mieluisia asioita, joista se pitää. Eläintä on helpompi kuvata kun sen kanssa tekee jotain sille tuttua, esim. leikkii sen lempileikkejä. Siten eläin rentoutuu ja sen todellinen minä on helpompi dokumentoida.

On myös hyvä tietää miten villi tai kesy kuvattava eläin on. Villiä eläintä on huomattavasti vaikeampi valokuvata kuin eläintä joka on tottunut ihmisen läsnäoloon ja pystyy rentoutumaan kameran edessä. Valokuvaus helpottuu entisestään jos eläin tottelee käskyjä ja sitä voi käsitellä. Eniten eläinten valokuvauksessa auttaa kuitenkin valokuvaajan omat kokemukset eläinten kanssa. Jos valokuvaaja ei ole koskaan omistanut lemmikkiä, ovat hänen kokemuksensa vähäiset. Tällaisessa tilanteessa on hyvä keskustella sellaisen henkilön kanssa, jolla on lemmikkejä ja kokemusta eläimistä tai mahdollisesti vierailla lemmikinomistajan luona ja tarkastella miten eläimet käyttäytyvät ja miten niitä käsitellään.

Valmistauduin itse monella tavalla ennen kuvauskeikkaani pohjois-Thaimaan eläinjärjestössä Care for Dogsissa. Luin paljon muiden vapaaehtoistyöntekijöiden kokemuksista ja katselin Care for Dogsin nettisivuilta kuvia koirista ja erilaisista aitauksista. Olin mielestäni hyvin valmistautunut valokuvaukseen ja vapaaehtoistyöhön, mutta jotkut asiat silti yllättivät paikalle päästyäni. Kodittomien koirien lukumäärä, niiden stressitasot ja eläinten erilaiset vammat olivat minulle täysin uusia asioita sillä en ollut koskaan ennen vierailut sen kaltaisessa eläinkodissa. (Kuva 14. ja 15.) Toisaalta olin valmistautunut pahimpaan eikä mikään näkemäni järkyttänyt minua liikaa vaikka jotkut asiat yllättivätkin.

Kuva 14. Oikeanpuoleisen koiran toinen silmä on poistettu, mutta se pystyy silti elämään normaalia elämää. Koira on kuitenkin varmuuden vuoksi siirretty asumaan pienempään aitaukseen muiden rauhallisten koirien kanssa.

Kuva 15. Tämän koiran jalka on amputoitu luultavasti liikenneonnettomuuden takia. Se asuu kuitenkin isossa aitauksessa kymmenien muiden koirien kanssa sillä se pystyy puolustamaan itseään vammasta huolimatta.

Eniten kuvausprojektissa kuitenkin auttoi omat henkilökohtaiset kokemukseni eläinten kanssa. Olen kasvanut eläinten parissa ja aikoinaan perheenjäseniini kuului kaksi koiraa, nykyisin kuitenkin kaksi kissaa. Osaan lukea kissojen ja koirien eleitä ja eläintä katsomalla pystyn melko hyvin päättelemään millainen sen olotila on. Tunnistan koiran erilaiset ääntelyt ja huomaan koska on aika jättää kissa rauhaan. Omien kokemusteni vuoksi osaan rentoutua eläinten parissa nopeasti ja tiedän myös miten saan kuvauskohteeni rentoutumaan.

5.4 Lähestyminen

Eläimiä valokuvatessa on oltava kärsivällinen ja ymmärtäväinen. Kuten ihmiset, kaikki eläimet eivät pidä kameroista ja valokuvaamisesta. On tärkeää pitää kamerakalusto poissa eläimen katseilta jotta valokuvaaja ja kuvattava eläin voivat tutustua toisiinsa rauhassa. Pelkkä kameralaukku saattaa olla joillekin eläimille pelottava ja vieras asia, tai se saattaa nostaa esiin epämiellyttäviä muistoja. (Walker 2008, 38)

On suositeltavaa että valokuvaaja laskeutuu eläimen tasolle ja antaa sen tulla luokseen omaan tahtiinsa. Eläimen kanssa olisi hyvä rakentaa jonkintasoinen luottamussuhde ennen valokuvauksen aloittamista sillä rentoutuneesta eläimestä saa luonnollisempia kuvia. Korkeita ääniä ja nopeita liikkeitä on vältettävä ja eläimen on annettava tottua ihmisen läsnäoloon ja hajuun. Herkkupaloja ei aina kannata käyttää sillä ne saattavat tehdä eläimen liian innokkaaksi ja sitten se ei tahdo pysyä paikallaan. Uhkaavaa käyttäytymistä, kuten silmiin tuijottamista, on vältettävä. (Walker 2008, 38) Vaikka eläin olisikin vaikeasti lähestyttävä niin on siitä silti mahdollista saada hyviä kuvia. Tällöin pitää pysytellä sopivan etäisyyden päässä ja käyttää kameralinssiä jossa on tehokas zoomi. Tällaista menetelmää itse usein käytin kuvatessani ujoja katueläimiä joita oli hyvin hankala tai lähes mahdoton lähestyä. (Kuva 16.)

Kuva 16. Kuvan kissa olisi varmasti lähtenyt paikalta jos olisin lähestynyt sitä enemmän tämän kuvan saadakseni. Sain kuvan kuitenkin otettua käyttämällä pitkää linssiä jossa on tehokas zoomi.

Päätettyäni opinnäytetyöni aiheen tiesin että minun on hankittava kameraani uusi erityisen pitkä linssi, jonka avulla saan otettua kuvia pitkän matkan päästä eläintä häiritsemättä. Katueläimiä nähtyäni ymmärsin niiden olevan ujoja, pelokkaita ja ehkä hieman aggressiivisiakin, joten halusin mahdollisuuden ottaa valokuvia kauempaa sekä oman että eläimen turvallisuuden vuoksi. En halua tehdä kuvauskohdettani epämukavaksi tai saattaa itseäni vaaraan. Hankin pitkän linssin jonka avulla saan hyvälaatuisia kuvia jopa kymmenien metrien päästä. Pitkä linssi oli tehokas varsinkin kissojen valokuvaamisessa sillä eläimet usein piiloutuivat minut nähdessään. Luulenkin suuren osan kuvistani olleen mahdollisia ainoastaan tehokkaan linssin ansiosta.

Valtaosan kuvistani sain otettua sattumalta kun kuljin ympäri Thaimaata. Rannalla kävellessä saatoin yllättäen huomata erinomaisen mahdollisuuden valokuvaukseen ja onnekseni sain tilanteen tallennettua kameraan, kuten nuoren pojan ja rantakoiran uintihetken. (Kuva 17. 18. 19. ja 20.) Joskus taas kamera ei ollut saatavilla ja menetin tilaisuuteni. Olikin usein täysin onnesta kiinni millaisia kuvia päivän mittaan sain.

Kuva 17. Ensitapaaminen.

Kuva 18. Koira nautti pojan halauksista.

Kuva 19. Leikkimielistä tutustumista.

Kuva 20. Kaverukset nauttivat meren viileydestä kuumana kesäpäivänä.

5.5 Kuvausolosuhteet

Halusin valokuvata eläimiä Thaimaan eri osissa sillä on mielestäni mielenkiintoista kuinka paljon eläinten elinolot vaihtelevat riippuen niiden kotikaupungista. Minulla ei ollut mahdollisuutta käyttää kuvaukseen studiota enkä olisi niin halunnutkaan, sillä studio ei ole eläimelle luonnollinen paikka eikä pyrkimyksenäni ollut saada täydellisiä valokuvia täydellisellä valaistuksella. Halusin enemmänkin tuoda esille eläimen elinympäristön ja eläimen luonteen. (Kuva 21. ja 22.)

Kuva 21. Hieman surumielinen kuva näyttää eläinkodissa asuvan koiran näkökulman aitauksen takaa.

Kuva 22. Thaimaan rantakohteessa, Krabilla, asuva koira ihastelee laskuveden paljastamaa rannikkoa.

Thaimaassa on tunnetusti hyvin lämmin ja kostea ilmasto joka vaikuttaa myös valokuvaamiseen. (Kuva 23.) Auringonvalo toi usein hyvän valaistuksen kuviin eikä salamavalolle ollut tarvetta juuri lainkaan. Samalla kuitenkin pelkästään ulkona kävely toi hien pintaan ja lisäksi kannoin mukani kameralaukkua kaikkine tarvikkeineen ja useamman vesipullon. Tärkeintä ulkona liikkuesssa on nesteytys ja varjoisissa paikoissa pysyminen. Vaaleana suomalaisena ihon auringossa palaminen oli jokapäiväistä ja se vaikutti esim. kuvauskeikkojen alkamisaikoihin. Aamuisin ennen puoltapäivää ulkona ei ollut vielä liian kuuma, mutta puolenpäivän jälkeen liikkuminen oli erittäin epämukavaa sillä lämpötila pysyttelee Thaimaassa noin +30:n asteen paikkeilla ympäri vuorokauden. Yritin kuitenkin pysyä positiivisena ja otin ankarat kuvausolosuhteet vastaan yhtenä monista haasteista, joita projekti tuotti ja päätinkin selviytyi niistä voittajana. (Suonpää 2002, 45) Opettelin muistamaan parhaat valokuvausajat ja päivän kuumimpina tunteina pysyin sisällä. Haasteena oli myös paikallinen kieli sillä useat thaimaalaiset osaavat vain hieman englanninkieltä. Elekieltä on kuitenkin kaikkien helppo ymmärtää ja kun molemmilta osapuolilta löytyy hieman huumorintajua niin viestit menevät perille melko nopeasti.

Kuva 23. Vesiputousten läheisyydessä oli erityisen hankala keskittyä valokuvaukseen ilman kosteuden vuoksi, mutta koirille se oli mukavan rentouttava paikka.

Katueläimiä valokuvatessa on hyvä muistaa tilanteen vaarallisuus. Eläimet ovat aina arvaamattomia huolimatta siitä kuinka kesyjä ja kilttejä ne ovat. Varsinkin eläinkodissa, jossa on useita isokokoisia koiria samassa tilassa, on oltava varovainen sillä koirat saattavat pelästyä valokuvaajaa tai valokuvauskalustoa ja siten hyökätä. Uteliaat koirat lähestyvät valokuvaajaa ja kun kaksi koiralaumaa kohtaa toisensa voi helposti syttyä tappelu. Kuvatessani Care for Dogs-järjestöllä koirat tappelivat päivittäin ja usein tilanne saatiin rauhoitettua vasta kun joku työntekijöistä ehti koirien väliin. Henkilövahinkoja ei kuitenkaan koskaan tullut.

Valokuvatessani eläinjärjestön tiloissa minulla oli hyvin vähän vaikutusvaltaa kuvaustaukoihin, sillä koirat olivat suurimman osan ajasta aitauksissa. Ainoastaan kävelyllä käydessämme ja puistoon mentäessä pääsin kuvaamaan eläimiä luonnollisessa ympäristössä. (Kuva 24.) Rannoilla kuvattaessa ympäristö ja värit olivat huomattavasti raikkaampia. Tarkoitukseni oli kuitenkin kuvata eläimiä niiden omissa oloissa, joten mielestäni on mielenkiintoista kuinka erilaisia taustoja valokuvillani on. Osassa valokuvista näkee myös aitauksien verkkoja tai

metallikaltereita. (Kuva 25.) Varsinkin tällaisista kuvista näkee millaisissa oloissa eläimet oikeasti asuvat. En ole yrittänyt olla hienovarainen kuvia ottaessani vaan tarkoitukseni on ollut näyttää asiat mahdollisimman totuudenmukaisesti vaikka se tarkoittaisikin surumielisiä tai raakoja valokuvia.

Kuva 24. Leikkihetki puistossa.

Kuva 25. Kuvassa etualalla näkyvä aitauksen verkko tuo kuvaan hieman karua tunnelmaa.

5.6 Katueläinkuvauksen eettisyys

Eläimiä valokuvatessa on hyvä miettiä hieman prosessin eettisiä puolia. Valokuvaaminen ja kuvien jakaminen internetissä usein auttaa eläimiä ja parantaa niiden oloja sillä se herättää ihmiset todellisuuteen ja varsinkin eläinrakkaat ihmiset haluavat auttaa eläimiä, mutta toisaalta valokuvausprosessi on eläimelle stressaava. Onko oikein saattaa eläin stressaavaan tilanteeseen jotta sen elämä mahdollisesti paranisi tulevaisuudessa? Tämä on mielestäni hyvin yksilöllistä. Hylätyt ja kaduilla koko elämänsä eläneet kissat ja koirat eivät ole tottuneet kameraan ja ihmisten jatkuvaan läsnäoloon. Niillä ei usein ole helppoa piilopaikkaa ja ne saattavat stressaantuessaan ärähtää muille eläimille ja ihmisille. Toisaalta jotkut eläimet eivät stressaannu yhtä helposti kuin toiset ja niiden valokuvaaminen on helppoa. Eläin saattaa jopa nauttia huomiosta. Onkin tärkeää kohdella eläimiä yksilöinä: vaikka useimmat koirat ja kissat eivät välitä kamerasta ja valokuvaamisesta niin voi joukossa olla yksi eläin joka ei pidä huomiosta. Pitää olla tarkkana miten eläimet

reagoivat ihmisen läsnäoloon ja kameran käsittelyyn. Pienetkin äänet saattavat pelästyttää traumatisoituneen koiran tai kissan.

On muistettava että katueläimet ovat usein laiminlyötyjä, hylättyjä ja niitä on ehkä pahoinpidelty. Eläimet ovat herkkiä eivätkä kaikki pidä ihmisen läsnäolosta. Jos valokuvaaja huomaa eläimen olevan etäinen ja ujo niin on se parempi jättää omiin oloihinsa. (Kuva 26.) Valokuvaaja ei saa loukata eläimen arvoa ja vaikka eläin ei oikeuksiaan itse ymmärräkään niin on sen oikeuksia kuitenkin kunnioitettava. Valokuvatessa on aina ajateltava eläimen parasta ja sen hyvinvointi on oltava etusijalla. Olen itse yrittänyt välttää vakavasti loukkaantuneiden eläinten valokuvaamista sillä en halua synnyttää liiallisia negatiivisia tunteita katsojissa. Eläimiin kohdistuvaan väkivaltaan reagoidaan varsinkin länsimaissa hyvin vahvasti ja suomalaisen on vaikea ymmärtää thaimaalaisen kulttuurin erilaisuus varsinkin jos hän ei ole koskaan matkustanut Kaakkois-Aasiassa ja nähnyt erilaista elämäntapaa paikanpäällä. Vakavissa tapauksissa, kuten pahoinpidellyn eläimen valokuvaamisessa, on mietittävä mitä kannattaa kuvata ja mitä jättää kuvaamatta. Kaikkea ei ole aina hyvä tuoda julki.

Kuva 26. Bella on yksi ujoimmista eläinjärjestön koirista, mutta se tottui läsnäolooni yllättävän nopeasti ja sainkin otettua siitä tämän kuvan, pidempää linssiä käyttämällä

tietenkin. Bellan murheellisesta ilmeestä näkee sen menneisyydessä tapahtuneen jotain traumatisoivaa, mutta pitkän hoidon myötä on se alkanut taas hitaasti luottaa ihmisiin.

Eettisyyteen kuuluu myös valokuvien manipulaatio ja kuvanmuokkaus. On mietittävä millainen muokkaus on sallittua ja mikä on liikaa. Ammattimaisessa valokuvauksessa ei yleensä sallita radikaaleja kuvanmuokkauksia sillä ne muuttavat helposti kuvan sisältöä ja se sotii täysin dokumentaarista valokuvausta vastaan. Jälkikäsitellyssä on kuitenkin sallittua tehdä samanlaisia muokkauksia, jotka olisivat olleet periaatteessa mahdollisia perinteisissä pimiöissä. Tällaisia ovat esim. roskien poisto kuvista, valotuksen ja värien säätö. (Mäenpää, Seppänen 2009, 53-54) Omissa kuvissani olen yrittänyt välttää kaikenlaista muokkausta. Olen kuitenkin rajannut ja lisännyt valoa useimpiin kuviin, joidenkin kuvien horisonttia olen myös suoristanut.

5.7 Tekniset ominaisuudet

Valokuvatessani suunnitelmissani ei ollut käyttää studiota eikä minulla ollut siihen mahdollisuuttakaan. Olen harrastanut valokuvausta useamman vuoden, mutta en laske itseäni kuitenkaan ammattilaiseksi. Tarkoitukseni ei siis ollut saada kauniita valokuvia virheettömällä valaistuksella, oikeanlaisella värityksellä ja täydellisellä sommittelulla ja asettelulla, vaan halusin tuoda esiin todellisen kuvanottohetkellä olevan tunnelman, eläinten luonteet ja näyttää mahdollisimman totuudenmukaisia ja arkisia hetkiä katueläinten elämästä. (Kuva 27.)

Kuva 27. Hetki rantakoiran elämästä.

Valokuvatessa ei aina ole aikaa suunnitella kuvakulmia sillä eläimet liikkuvat ja poistuvat paikalta nopeasti. Varsinkin katueläimiä kuvatessa on hyvä vähentää kaikkien osapuolten stressiä mahdollisimman paljon suorittamalla valokuvaus nopeasti ja tehokkaasti. Ennen valokuvausta on hyvä ennakoida koko prosessi etukäteen ja kuvauksen aikana päätöksiä on tehtävä nopeasti. Tilannetta helpottaa myös jos on tiedossa millaisissa oloissa eläimet oleskelevat ja kuinka pelokkaita ne ovat. Yhdelle polvelle, suurinpiirtein eläimen silmien tasolle laskeutuminen on suositeltavaa sillä näin kuvat saa eläimen perspektiivistä ja kuvia on miellyttävämpi katsoa. (Walker 2008, 64) Eläimen silmät näyttävät luonnollisemmilta kun ne on suunnattu suoraan eteenpäin eikä ylös ihmisen kasvojen korkeudelle. Samalla eläimen asento on luontevampi. (Kuva 28.)

Kuva 28. Saadakseni tämän kuvan laskeuduin aivan maantasolle.

Salamavalon käyttöä kannattaa välttää sillä salama säikäyttää eläimen helposti. Luonnonvalo olisikin suositeltava sillä se tuo kuvaan kirkkautta ja värit näyttävät luonnollisemmilta. Kuviin on lisäksi hyvä jättää hieman tyhjää tilaa kaikkiin reunoihin. (Kuva 29.) Liian täysinäinen kuva on tunkkainen ja sitä on epämiellyttävä katsoa. Jos eläin katsoo vasemmalle on sen silmien eteen jätettävä hieman tilaa jotta kuvaan saa luotua tunnelman että eläin katsoo jotakin. (Walker 2008, 76) (Kuva 30.) Näin valokuvaan saa enemmän sisältöä ja katsoja voi käyttää mielikuvitustaan kuvaa katsoessaan, esim. keksiä mikä on saanut eläimen huomion. Kameraan katsova eläin olisi hyvä sommitella kultaisen leikkauksen kohdalle, eli leveys suunnassa hieman vasemmalle tai oikealle.

Kuva 29. Kohteen ympärille on jätettävä hieman tilaa jotta kuvasta ei tulisi liian tunkkainen.

Kuva 30. On katsojan päätettävissä mikä on kiinnittänyt koiran huomion.

6 YHTEENVETO

Aloittaessani opinnäytetyötäni luulin aiheen olevan minulle helppo sillä pidän eläinten kanssa työskentelystä ja valokuvaamisesta. Lisäksi Thaimaa tuli minulle melko tutuksi maaksi valokuvausprojektin edetessä eikä lämmin ilmasto pahemmin haitannut työn etenemistä. Lopulta tuli kuitenkin ilmi että vaikka kuinka aihe olikin minulle tuttu niin haasteita tuli joka kulman takaa. Oli budjettiongelmia, kielimuureja, teknillisiä ongelmia kameran ja tietokoneen kanssa sekä myöhemmällä vaiheella hiukan ajanpuutettakin työtaakan kasvaessa. Erilainen kulttuuri toi työntekoon omat paineensa eikä töitä aina päässyt tekemään silloin kun halusi, koska asumisjärjestelyni olivat Thaimaassa hieman monimutkaisemmat kuin luulin. Vaikka haasteita ilmaantuikin enemmän kuin odotin niin oli kaikki sen arvoista. Sain paljon kokemusta ja lisää tietoa Thaimaan katueläintilanteesta, opin uusia asioita valokuvauksesta, pääsin tutustumaan lähemmin eläimiin ja muihin eläinrakkaisiin ihmisiin ja pystyn opinnäytetyölläni jakamaan tietoisuutta ja näin auttamaan eläimiä.

Projektin aikana minulta kysyttiin usein että miksi haluan valokuvata juuri katueläimiä Thaimaassa enkä esim. löytöeläimiä Suomessa. Usein vastasin kysymykseen ympäripyöreästi sillä en tiennyt itsekään oikeaa vastausta. Tiesin vain että eläimet ovat minulle tärkeitä ja haluan auttaa niitä jollain tavalla. Mielestäni Thaimaan eläimet tarvitsevat tällä hetkellä enemmän apua kuin Suomen löytökotien kissat ja koirat sillä Suomessa eläinten olot ovat varsin hyvät, vaikka kyllä Suomessakin lahjoituksia ja apuja kaivataan. Nyt projektin valmistuessa olen kuitenkin sitä mieltä että syy miksi tein työni tästä aiheesta on se että haluan kertoa ihmisille uudesta eläinkuvauksen muodosta, katueläinkuvauksesta, jonka avulla on mahdollisuus myös auttaa eläimiä. Monet ihmiset eivät ole tietoisia miten katueläinten kuvaaminen eroaa lemmikkieläinkuvauksesta tai petoeläinkuvauksesta. Opinnäytetyöni ansiosta valokuvauksen harrastajat ja ehkä ammattilaisetkin saattavat innostua kuvaamaan katueläimiä tai kodittomia eläimiä ja näin levittää tietoisuutta eläinten tilanteesta ja mahdollisesti lahjoittaa kuvia erilaisten eläinjärjestöjen käyttöön. Tämä on ainakin minun suunnitelmissani ja aion varmasti jatkaa eläinten kanssa työskentelyä tulevaisuudessakin joko valokuvauksen, vapaaehtoistyön tai molempien parissa.

LÄHTEET

- Care for Dogs Foundation www-sivut. 2015. Viitattu 1.5.2015.
<http://www.carefordogs.org/>
- Coconuts Bangkok. 2015. Soldier jailed for beheading cat. Viitattu 1.5.2015.
<http://bangkok.coconuts.co/2015/02/19/soldier-jailed-beheading-cat>
- Mäenpää, J., Seppänen, J., 2009. Lehtikuvan digitaalinen murros. Teoksessa E. Väliverronen (toim.) Journalismi murroksessa. Helsinki: Gaudeamus.
- Savvides, N. 2013. Living with Dogs: Alternative Animal Practices in Bangkok, Thailand. Viitattu 1.5.2015.
<http://ro.uow.edu.au/cgi/viewcontent.cgi?article=1070&context=asj>
- Soi Dog Foundation www-sivut. 2014. Viitattu 1.5.2015. <http://www.soidog.org/>
- Suomen Kennelliitto ry. 2005. Thai Ridgeback. Viitattu 1.5.2015.
<http://web.archive.org/web/20071010050102/http://www.kennelliitto.fi/NR/rdonlyres/DE28489A-0CDF-443B-BA38-F9EF53C44904/0/thairidgeback.pdf>
- Suomen Rotukissayhdistys ry. 2015. Siamilainen. Viitattu 1.5.2015.
<http://www.surok.fi/kissarodut/siamilainen>
- Suonpää, J. 2002. Petokuvan raadollisuus: luontokuvan yhteiskunnallisten merkitysten metsästys. Tampere: Taideteollinen korkeakoulu.
- Thai Society for the Prevention of Cruelty to Animals www-sivut. 2014. Viitattu 1.5.2015. <http://www.thaispca.org/en/index.php>
- The Nation. 2007. City dogs need registration: BMA. Viitattu 1.5.2015.
http://www.nationmultimedia.com/2007/09/24/national/national_30050084.php
- Trade of Shame. 2015. Thailand's Illegal Dog Meat Trade. Viitattu 1.5.2015.
<http://www.tradeofshame.org/>
- Walker, P. 2008. Pet Photography Now! A fresh approach to photographing animal companions. Lewes: The Ilex Press Limited.

Opinnäytetyön valokuvausprojektin muita kuvia:

